

JAARGANG 2010 NUMMER 1 - GRATIS

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

Extra bijlage: verslag Theaterbom 6 en Terug Tocht

OnsKommeere

driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' De Vieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
Corrie, Erik, Roger, Nathalie, Koen,
Els, Danielle, Mark, Greta, Freddy,
Eline, Philippe, Davy

Fotoredactie:
Paul en Sammy

Eindredactie:
Eline, Nathalie en Koen

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

De tiende Kommeere. U heeft er wat langer op moeten wachten van deze keer, maar dat krijg je met overbevraagde reporters.

Die kampeerden voor deze editie vier dagen op het Festival de Theaterbom, om dan de vijfde dag af te sluiten met een fantastische Terug Tocht. Het verslag van het festival vindt u in de bijlage. Tijdens de Terug Tocht verzamelden de Schuunschgreivers schrijfsels van buurtbewoners. Deze ontroerende, grappige en pakkende stukjes zijn ook te lezen in deze bijlage. Ons motto: 'voor en door de bewoners van de Brugse Poort' kan niet meer van toepassing zijn dan nu.

Verder trokken onze reporters als vanouds de buurt in. Op een zondagochtend op wandel, een verslag van een rit op buslijn 3. Markante of alledaagse gebeurtenissen, het wordt allemaal opgemerkt, neergeschreven of vastgelegd op de gevoelige plaat.

Dit is natuurlijk de neerslag van wat onze ploeg allemaal ziet gebeuren in de Brugse Poort. Daarom terug deze warme oproep aan u: lezer. Heeft u zelf nog een sappig verhaal, wilt u eindelijk eens u eigen favoriet plekje zien verschijnen in onze buurtkrant? Stuur het ons toe, laat het ons weten! Hoe meer pennen, hoe beter...

Voor de rest kunt u nog meer schrijfacties verwachten de komende maanden. Gewoon rondwalen in de buurt en u komt ons wel tegen.

Iedereen die zin heeft om te schrijven: vanaf september organiseren de Schuunschgreivers één keer in de maand een workshop. We starten in september met Bart Koubaa, oktober een uitstap naar de redactie van de Gentenaar / Het Laatste Nieuws en in november vindt u ons terug op ENTER, een vijfdaags festival in Brugge. De datums van al deze boeiende activiteiten kunt u later terugvinden op de website van Bij' De Vieze Gasten. Ze staan open voor iedereen!

Veel leesplezier,

De Schuunschgreivers

Foto cover: Karen

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2010 NUMMER I

Tegenkomst	3	Herinnering aan vervlogen tijden	21
The Make-Over	4	Voorbij	21
Mozaïekjes, wat een gedoe	5	Huizenbouwers	22
Fredje zegt	6	De 10 verschillen aflevering 10	23
't Is wijs om weer thuis te komen (deel 5)	7	Kotee van de Rooigem	24
Lijn 3	8	Op verkenning naar het witte eiland	26
De Ophaaldienst	11	Meibloem zaal Degraeve	27
Een kroniek uit de Brugse Poort	12	Favoriet plekje: De wachtzaal	28
Verslag Festival De Theaterbom	13	De zeven verschillen	29
Verslag Terug Tocht	15	De Vuilbak van Ons Kommeere	30
Potloodjes scherpen	20	De Bink van de maand	32

TEGENKOMST

*op een bouwwerf die weldra park kan worden
zit ge op een blok beton die een mozaïekbank moet worden
ziet ge een vrouw die moeder zal worden
(uitgerekend voor volgende week!)
vraagt ge u samen mijmerend af
wat er van haar wordend kind zal geworden
en klaagt over de tegenpruttelende winter
die maar geen nieuwe lente wil worden...
denkt ge nu echt dat ginderachter ooit gesplitst zal worden?
M vraagt zich af of zij ooit handig in Nederlands wordt?
of wordt? word? wort?
zo'n moeilijke taal, zoveel onuitspreekbare "worden"
een kennis drinkt straffe koffie:
"mijn arme hoofd, ben gisteren 40 geworden"
en samen zet ge een boom op
of dat met de Gantoise Europees iets gaat worden
twee mannen maken plannen voor een nieuw kaffee in de buurt,
maar of dat ooit iets zal worden?
en zo, op dat betonblok gezeten passeert een stukje wereld:
wat was, wat is, wat zal worden...*

‘The Make-Over’

FACELIFT VOOR HANDELSZAKEN IN DE BEVRIJDINGSLAAN

U hebt het misschien gemerkt: de gevel van Koffieshop Inge op de Bevrijdingslaan (hoek Notelaarstraat) heeft een stevige lik verf gekregen. Een goede zaak, want onze beroemde en beruchte handelsstraat kan wel wat opsmuk gebruiken!

De renovatie kadert in het project **‘The Make-Over’**. Het gebouw stond de hele winter in de stelling en het is één van die gure dagen als we afspreken met Laurent De Bie, coördinator van het project.

Wat is ‘The Make-Over’ nu precies?

Het is een project waarbij handelaren de voorgevel van hun pand laten renoveren door jongeren uit het Gentse deeltijds onderwijs. Het gaat voornamelijk om opknapwerken zoals voegen, reinigen en schilderen en dus niet om ingrijpende verbouwingswerken. De handelaar betaalt enkel het benodigde materiaal zoals verf en voegspecie. Het project is oorspronkelijk opgestart in de Wondelgemstraat. Nu is de Bevrijdingslaan aan de beurt.

Wie is allemaal betrokken bij dit project?

‘The Make-Over’ is een samenwerkingsverband tussen de Gentse scholen voor deeltijds onderwijs, UNIZO, Gent - stad in werking, de Provincie Oost-Vlaanderen, de stad Gent en de dekenij. Een heel belangrijke partner is ook het Fonds voor Vakopleiding in de Bouwnijverheid.

Wie voert de werken uit?

Jongeren uit het deeltijds onderwijs. Zij doen dit tijdens de lestijd onder begeleiding van hun vakleerkracht. Ze komen uit opleidingen als: schilderen en decoratie, stellingbouw, onderhoudswerker en metser. Voor de jongeren is het een extra stimulans om de

lessen te volgen: het is veel echter dan opdrachten in een klaslokaal, en iedereen ziet het resultaat van hun werk. Bovendien vergroot het hun vaardigheden en dus ook hun kans op de arbeidsmarkt.

Welke voordelen zijn er voor de handelaren?

Dankzij het project kan de handelaar op een voordelige manier zijn winkel laten verfraaien. Bovendien beïnvloeden de gerenoveerde gevels het straatbeeld als geheel. De ganse winkelstraat wordt aantrekkelijker.

Niets dan voordelen dus?

Tja, alles loopt natuurlijk heel wat moeizamer dan bij een renovatie door een beroepsfirma. Niet altijd evident voor de handelaar die op het eindresultaat zit te wachten. Het gaat ook alleen om opfriswerken.

Kunnen handelaren op de Bevrijdingslaan nog intekenen?

Dat kan nog. Zij nemen dan best snel contact op met Laurent De Bie - tel. 09/266 83 75 - mail LAURENT.DEBIE@GENT.BE.

Tekst: Danielle

Foto: Anne

MOZAÏEKJES wat een gedoe...

Waar het echt om draait, is het motiveren van de toevallige passant, de buurtbewoner. Het mag een beetje een goedaardig virus zijn dat zich verspreidt. Volgende week, ergens een dag, zal ik terug aanwezig zijn in het Pierkespark. Op het eerste gezicht is er niet echt beweging, maar wel heel wat volk aanwezig. Er zijn de kijkers, de bewonderaars, de aandachtige die wat wil leren, ... En dan zijn er de professionelen en de minderen onder hen: de beginners. Daar zit ik dan ook tussen. Het moet ergens ‘bewegen’ en dat deed het ook. Ik wou en zou het eens uitproberen: mozaïek leggen. “Wat een stompzinnig gedoe”, dacht ook ik heel wat tijd terug. Ik hou mijn mond gesloten. Intussen weet ik beter. Als er iets wijst op ‘arbeidsintensief gedrag’, dan is het wel mozaïek leggen. Voor de beginner is er de leraar of lerares. Een mooie naam als Sheherazade inviteert al tot het inzetten van alweer een beetje mogelijk talent. Een mooie dame die mij heel vriendelijk uitnodigt mijn stek uit te kiezen. Van A tot Z is er een kleurenpalet. Ieder stukje van het pad heeft een ander kleurtje.

Als begin word ik geleerd om een glazuurtegel netjes in grotere en kleinere stukken te hameren. Een viertal tegels volstaan. Bij de tegels horen dan als attributen een spatel, een knijptang en natuurlijk een potje ‘cement’. Dan ga ik mijn ‘persoonlijke’ stek opzoeken, maak mezelf een zitje van trottoirtegels en ik ga ervoor! “Je begint met de randen van de tekening af te bakken met stukjes”, zegt Sheherazade. “Je hebt wellicht al eens thuis een koekje besmeerd met boter en je gaat dezelfde weg op. Mooi de boter – de cement – smeren en niet te gierig zijn! Stevig aandrukken. Altijd opletten dat je op gelijke hoogte blijft met de stalen band, maar ook mooi gelijk met ieder volgend stukje dat je inpast! Een paar millimeter afstand houden tussen je stukjes want ertussen moet nog een steviger ‘voeglijm’ worden gegoten!”

Ach ja, en daar ging ik dan. Het werd een probeersel. Maar geloof mij, je wordt er ook langzaam aan bedreven

in. Hoewel! Het lijkt eenvoudig, maar het is niet zo. Niemand verwacht haast van je arbeid. Iedereen is een kunstenaar op zich terwijl her en der ook nog een praatje mag. Ergens voel ik dat de rust aanwezig is bij deze kunstvorm van het mozaïek leggen. Rust die wij ook verwachten van een echt park. Intussen verglijden de uren en daar had ik zelfs geen moeite mee. Meer moeite had ik met de stramheid van mijn ouder wordende knoken. Intussen zitten er reeds drie sessies op en die bevielen mij. In mijn leven mag het nog altijd dat ietsje meer zijn, wat dan ook. Meer nog is er dat gevoel van erbij te horen, bij dit park, deze buurt, déze Brugse Poortwijk.

tekst: Erik
foto: Els

Het mozaïek in het Pierkespark is een werkstuk voor en door de buurt. Al wie mee wil helpen om een stukje van dit park te leggen is welkom. Van woensdag tot zondag, van 14u tot de lijm op is. Groepen melden zich best vooraf aan bij DIENST.KUNSTEN@GENT.BE. En we doen door tot het af is...

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (5)

Mijn schoon konijn lag nog zacht te slapen toen ik wakker werd bij het krieken van de dag. Verrassend als ik kan zijn, dacht ik aan een ontbijt op bed. Dus ik naar de bakker om de hoek. Tjeef de Cowboy uit de straat was ook al uit bed en zat – zoals gewoonlijk als de zon schijnt – reeds in het kampeerstoeltje bij zijn voordeur. “Foxy, brengt ge mij ook ne koek mee als ge van de bakker komt?”, vroeg hij me, en zoals steeds antwoordde ik hem van de overkant van de straat: “Tjeef jongene, ne hele zak koeken zelfs, voor u en uw maten want ze zijn al onderweg met uw halve liters.”

Het wordt een vrolijke zomerdag vandaag, dacht ik toen ik de Turkse bakker buitenkwam. Ik sloeg de Kiekenstraat in voor een ommetje. De Brugse Vaart heeft iets, met zijn boten aan de overkant, in de vroege zon.

Fientje zat op het bankje aan het water. Ze zag er stralend uit. Iets wat opviel sinds ze de kleine Peggy in huis genomen had. Het oude hondje laveerde op de rand van een depressie nadat Gerard, Fientjes buurman, naar het rusthuis verhuisd was en noodgedwongen zijn kleine viervoeter en trouwe bondgenoot moest achterlaten. Fientje was er het hart van in en heeft het beestje toen maar bij haar in huis genomen. Voor het welzijn van Gerard en Peggy, zei ze, maar eigenlijk was het ook voor haarzelf. Tenslotte leefde ze ook al een tijdje alleen. En sinds Peggy haar huisgenote geworden was, zag ze er opvallend vrolijker uit. Zo zie je maar: een huisdier doet soms wonderen.

Telkens we elkaar op het bankje bij het water tegenkwamen, namen we rustig de tijd voor een praatje. Zegt Fientje die ochtend tegen mij: “Foxy, ik heb de voorbije nacht liggen denken in bed. Je moet toch even luisteren. 't Is niet gewoon. Weet je Foxy, de meeste godsdiensten bevestigen dat, indien je niet in hun religie gelooft, je vast naar de hel gaat. En dan

dacht ik, aangezien er meerdere godsdiensten zijn die deze regel toepassen, en aangezien gelovige mensen niet meer dan één godsdienst beleven, dan moeten we toch aannemen dat iedereen naar de hel gaat! Of niet soms? Ik weet het niet zo goed, maar wat denk jij, Foxy? Ik kon er in elk geval niet meer van slapen vannacht.”

De Hel. Op dat moment. Op een mooie dag vol zon. Ik begon me voor te stellen hoe het daar zou kunnen zijn. Maar 'k liet de gedachte al gauw varen. Voor mij was het toch nog wat te vroeg in de ochtend om

leven. Pablo zat vanuit zijn slaapkamer met open raam, vol overgave, een hoogst persoonlijke versie van de negende symfonie van Beethoven te improviseren op zijn nieuw aangekocht elektrische orgel. Wie het stuk niet zo goed kent zou onvermijdelijk denken aan een wilde tango met discoallures.

Billy de buurman, zoals steeds vroeg uit de veren, was in diepe concentratie zijn aquarium aan het schoonmaken. Vanuit de voorplaats van zijn huisje leidde hij via een pompje en een stuk doorzichtige tuinslang het water naar zijn geïmproviseerd voortuintje aan het trottoir. Maar er was iets fout gelopen. Eén van zijn mooie vissen was in de darm terecht gekomen. Het hulpeloze diertje kon, behalve vooruit en achteruit, geen vin meer bewegen in de flexibel. Een benarde situatie. “Blaas eens op de

me in dergelijke onderwerpen te verdiepen. Trouwens, ook in mijn hoofd was er een zinnetje blijven hangen uit mijn nachtelijke droom. Zoiets van: “Wie ze niet alle vijf op een rij heeft, heeft ze toch alle drie gezien...” Ook een doordenkertje vond ik, maar ik wou er Fientje niet mee beladen. Als je wakker bent, krijgen zulke waarheden al vlug een andere betekenis en je weet maar nooit waar zo'n gesprek toe kan leiden. We namen afscheid tot de volgende keer en zouden eens diep nadenken over de betekenis van ons filosofisch babbeltje.

Terug in ons straatje was er al volop

darm, Billy”, probeerde ik mijn buurman te helpen, “Misschien raakt het visje zo terug in zijn aquarium.” Billy blies met volle wangen en een rode kop aan de tuinslang en het lukte. Het visje vond zijn weg terug en kon weer zwemmen.

Toen ik ons huisje binnenkwam, had mijn schoon konijn reeds koffie gezet. “Foxy, als ge de zon zo ziet schijnen vandaag wordt het vast een mooie zomer dit jaar” zei ze. Ik gaf haar een kus. De dag kon niet meer stuk.

Tekst: Koen V.
Foto: Wim

Rita mode

Kleding voor hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

☎ 09 226 31 49

Soms hebt ge van die relaties gelijk een open parking. Boven of onder de grond, ge zit altijd vast...

FREDJE ZEGT:

Er zijn veel redenen om een verhaal te willen vertellen. Er zijn ook ontzettend veel manieren om een verhaal te brengen. De Brugse Poort heeft hier de laatste weken al heel wat gedraaid en gekeerd, gewikt en gewogen en gediscussieerd, zoekend naar 'een' manier om 'een' verhaal te vertellen. Zitten springen gelijk een stui-terballetje dat altijd de verkeerde richting leek uit te gaan. De 'Lijn 3' tentoonstelling heeft heel wat los gemaakt hier. Reden genoeg.

De enige reden die wij hadden voor dit verhaal is dat we gewoon eens het echte Lijn 3 verhaal wilden brengen. De buslijn. Letterlijk. Niet bekeken vanuit de precaire hoek, en ook niet vanuit de culturele hoek. Geen links, geen rechts of middenlijn, zelfs geen zijlijn. Geen invalshoek, geen uitgangspunt. Gewoon gezeten op de achterbank van de bus. Simpel idee en je hebt weinig nodig leek het ons. Een

LIJN 3

10-rittenkaart, een schrijver, een fotograaf en veel goesting. Je stapt de bus op en je laat je rijden. Je hoeft niets te doen, alleen maar kijken, luisteren en deelnemen.

Ik kon zitten waar en hoe ik wilde, luisteren en observeren. Geen kat die zich om mij bekommerde. (En er zijn werkelijk nog heren die rechtstaan om dames te laten zitten!) De fotograaf was iets meer aanwezig, hij heeft zich een paar keer moeten verantwoorden waarom hij foto's op de bus nam. Maar zonder enige vijandigheid of argwaan. Alleen maar gezonde nieuwsgierigheid, van alle partijen.

We zijn vertrokken om 16h30 en zijn van de bus gestapt

rond middernacht. We hebben het traject van begin tot eind helemaal doorlopen. Van de Brugse Poort tot voorbij de Dampoort. Van de Dampoort tot aan de Brugse Poort. Vandaar weer naar de Dampoort en dan helemaal terug tot aan Mariakerke Post. En dan nog eens helemaal terug. We hebben verhalen gehoord en gezien. De nieuwe tanden van Leon, hoe pijnlijk ze zitten. De dames die niet op de foto wilden omdat ze vonden dat ze niet mooi genoeg waren. Studenten –alleen en stevast met een paar extra oren in hun oren gepropt. Huismoeders –met boodschappentassen en jengelende kinderen. Pubers –'ik heb megalang op dien stommen bus staan wachten'. Lijn 3 is de lijn van de clichés. Dik, dun, oud, jong, mooi en minder mooi. Iedereen zit op Lijn 3.

We hebben op elkaar genepen gezeten tijdens de spits en languit kunnen liggen in de avonduren. Mensen die staren, mensen die kletsen. Luide telefoongesprekken, flashy kapsels en af en toe compleet verkleurde en mislukte kapsels. Rustige onopvallende buschauffeurs en chauffeurs die er in slagen gans de bus aan het zingen te krijgen (Mè mijne vlieger ...). We hebben gelachen, gegeeuwd en vooral veel gekeken. Zowel in als op de bus. De stad ziet er compleet anders uit vanachter een busraampje. Flouwer, mooier, mysterieuzer en groter, vooral groter. Het knusse van de bus ruilen tegen de verlatenheid van het trottoir. De leegte van de straat en de wind die vanachter een hoek blaast. Het wachten en het bestuderen van de uurregelingen. Het binnenrijden in de Brugse Poort en het gevoel krijgen dat je thuis komt.

Tot 3 keer toe zijn we op de bus gestapt van dezelfde zingende chauffeur. Tot 3 keer toe hebben we zijn enthousiasme en zijn schwung mogen meemaken. De gangmaker van de Lijn met zijn vakbondsbadge heel zichtbaar aanwezig op zijn uniform. Straffe verhalen over zwartrijders en hoe ze te herkennen (ze kijken je altijd recht in de ogen) en de race naar het UZ met de hoogzwangere vrouw (onder politiebegeleiding) en de dame met de ijscrème die vooraan niet mocht opstappen dus doodleuk achteraan opstapte (tot aan de eerstvolgende verkeersdrempel). De klachten, de stalkers. Verhalen, verhalen, verhalen ...

Je kan overal komen als je lijn 3 neemt. Een terrasje doen aan de eindhalte In Mariakerke? Koffie drinken aan de andere eindhalte? Itali-aans eten ergens halverwege? Nog een koffie drinken ergens in the middle of nowhere aan de Dendermondsesteenweg? De wereldkampioene tapbiljart-voor-vrouwen ontmoeten in de Brugse Poort? Alles kan, faites vos jeux! Eigenlijk valt er niets aan te merken op deze buslijn. Het is gewoon een overvolle drukgebruikte route.

Maar ze heeft wel indruk gemaakt. Overal lijk ik den 3 nu tegen te komen. 82 staanplaatsen. 54+1 zitplaatsen. Hotsend en botsend door 't stad. Ik lét ook op de bus nu, hij heeft zijn anoni-miteit verloren. Ik zie hem rijden, beseffend dat de Frank elke dag weer zijn ding doet achter zijn stuur en dat er zoveel gedachten gedacht worden, zoveel plannen gemaakt op zijn chassis. Verdriet en geluk worden in- en uitgeademd en af en toe tussen de deur genepen.

Maf, de echte lijn 3.
Anders dan de foto's van de expo lijn 3.

*Tekst: Els
Foto's Sammy*

DE OPHAALDIENST

De Brugse Poort is als je er door loopt een soort doolhof met veel smalle straten. Daardoor voor veel auto's één richting. Als je dan het ongeluk hebt om vóór je een camion van Ivago te krijgen, dan is bij sommigen het geduld wel vlug uitgeput.

Snel rijden kan je dan niet, je kan ze enkel knarsetandend blijven volgen. Omkeren gaat immers niet en zelfs als het een straat met twee rijrichtingen is kan het door de geparkeerde wagens soms onmogelijk. Die onge-duldige mensen zouden beter wat respect opbrengen voor de mensen die de camion moeten volgen, met de zware zakken in hun handen, om die dan met een zwaai in de vermaler te gooien.

Ik denk dat als ze 's avonds thuis komen geen moeite hebben om in slaap te vallen.

Toen ik ze eens op het voetpad passeerde, zei ik: "jullie hebben het waarschijnlijk niet nodig om in een wandelclub te gaan of te gaan fitnessen?". Deze mensen zijn zeker geen 'groot' verdieneners, maar toch broodnodig, zonder hen zouden we in de vuiligheid en stank vergaan.

Mijn vader zei altijd: "Arbeid adelt maar de adel arbeidt niet". Dus mensen, wees een beetje geduldig als je achter zo'n camion in de file staat, het loont de moeite om voor deze mensen hun werk respect op te brengen.

*Tekst: Corrie
Foto: Elza*

EEN KRONIEK UIT DE BRUGSE POORT

Dat er verhalen te sprokkelen vallen op de Brugse Poort is algemeen geweten. Ons Kommeere, de lokale nieuws-kolommen van de Gentenaar of een berucht fotoboek. Ze raken vlotjes gevuld met de dagelijkse kost van onze kostelijke buurt. Zelf dé Dimitri Verhulst sleet ooit zijn bestaan tussen de flinterdunne muren van een studiootje met uitzicht op de Bevrijdingslaan. Een visvijver voor al wie het echte leven koestert dus. Erik Lippens is ook zo'n schrijver. Met kleine letter weliswaar, maar even volhardend en gedreven als zij die azen op gouden uilen en andere literaire prijsbeesten. Al enkele tientallen jaren slijt hij zijn zolen over de straatstenen van de Brugse Poort en giet hij zijn bespiegelingen in kleine, bladvullende miniatuurtjes, die hij zelf 'italiekjes' noemt. Hij vond de tijd rijp om die te bundelen en met u te delen. Reden genoeg voor een klein gesprekje.

Erik, kan je kort uitleggen waarover je schrijft?

Het is een bundeling van persoonlijke columns die ik doorheen de voorbije jaren schreef. Een verscheidenheid aan verhalen die de Brugse Poort typeren. Maar er tussenin zitten ook een aantal persoonlijke verhalen en bespiegelingen. Deze verhalen gaan tot een vijftien jaar – geloof ik – en nog wel wat meer terug in de tijd van toen. Maar zeer zeker zijn zij ook een beetje autobiografisch.

Iemand wees mij erop dat de stukjes die ik schreef heel herkenbaar waren én ook heel leesbaar. Vandaar dat de idee groeide ze te verzamelen in een kleine bundel.

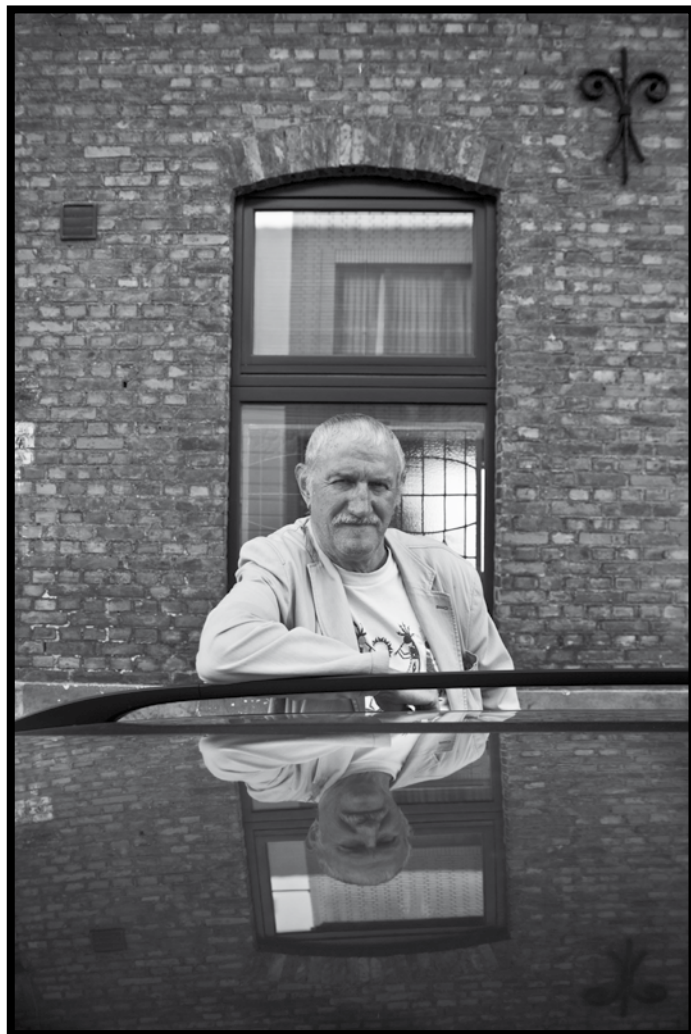
Als je het zelf herleest, wat valt je dan het meest op?

Dat deze verhalen mijn persoonlijke stijl zijn, terwijl ze toch ergens een 'pointe' bevatten. En ook dat de Brugse Poort sterk aanwezig is in een aantal verhalen. Vooral door de kleine scherpe kantjes ervan waar wij

mee geconfronteerd worden.

Kan je het in één zin samenvatten?

Misschien is het allemaal het papier niet waard, en toch geloofde ik in mezelf om door te zetten en dat papier dan even zwart te maken. Misschien brengen zij een lach en een traan teweeg en dat is dan mooi meegenomen.

Fragment: opgedragen aan de Sociale Dienst en Kringloopwinkel Brugse Poort, evenals aan de schrijfclub 'De Schuunschgreivers' van Bij' DeVieze Gasten, Gent.

"Een petieterig seintje in mijn polshorloge wekt mij. Mijn eerste woorden zijn: awel, hier zijn we weer. Het is zeven uur in de morgen en geen minuut later op de Brugse Puurte. Voor ik de 'jaloezie' plaats, kijk ik door het raam naar de Notelaarstraat. Er is beweging, want even verder op de hoek en er rechtover is er een stopplaats van de bus. Bus 3, aslijn doorheen onze stad. Volzetting is troef op de schooluren. Maar toch is het nog stil in de buurt. Een stilte die langzaam zal verdwijnen naarmate de Brugse Puurte ontwaakt. Voordat allerlei klanken leven betekenen."

Te verkrijgen voor 15 € bij Erik Lippens

Notelaarstraat 98, 9000 Gent

Of stuur een mailtje naar erik.lippens@telenet.be

Foto: Paul

FESTIVAL DE THEATERBOM 6

Het concept is zowel eenvoudig als uniek: gedurende vier dagen tonen tientallen acteurs, muzikanten, stand-up comedians, dansers, cineasten en fotografen hun werk bij buurtbewoners in de Brugse Poort. Vier dagen lang waren Fixatievers en Schuunschgreivers present. Hun verslag van hoe zij het festival hebben beleefd, kunt u hier lezen.

EEN IMPRESSIE

Toen ons 'Lievenheerke' tijdens de voorbije mei-maand weer eens ten hemel steeg, viel er een bom op de Brugse Poort. Een heuse Bom! En 't was de moeite. Een 'bom' vol muziek, cultuur en theaterkunsten. Zo'n zestigtal artiesten van de meest uiteenlopende pluimage – met verscheidene kleuren en klanken – hadden zich gedurende vier dagen knus genesteld in de huiskamers, badkamers, zolders en achterkamers van zo'n vijftigtal bewoners van de wijk. Je moest dat zien! En ik zag wat.

Zo was ik de eerste dag een stille getuige – in een citéhuisje ergens alhier – van een intieme voorstelling, waarin de romantiek der weltschmerz, de onbereikbare liefde, door een jonge deerne met schoon woord bezongen werd, lag ik de volgende dag in datzelfde huisje te rollen van het lachen met een vrolijke, wilde dame die de wereld zou verbeteren met haar grappen en grollen en zag ik de laatste dag diezelfde kleine woonkamer transformeren tot een heuse concertruimte, waar onze vrienden uit Namen in echt Vlaams en proper Frans de buurtbewoners vol overgave animeerden met hun rock 'n roll vol schuine knip-oogjes. En er was zoveel meer. Zoveel om te zien en te horen, en dat was goed.

En als de voorstellingen overal op de Brugse Poort afgelopen waren, trokken de nachtraven die het intiem feesten nog niet moe waren naar het Pierkespark, waar er nog veel gelachen werd. Tot in de vroege uurtjes.

Als apotheose was er op zondag de Terug Tocht. Misschien wel de gekste stoet van Vlaanderen en verre omstreken. Ik zag er ons aller Mong in een 'vliegmachien', de kinderen uit de buurt in een kleine, fijne fanfare de toon zetten voor onze schone Propere Fanfare, clowns en reuzen, Schuunschgreivers met veel te grote potloden, een linke treurmars van zwarte madammen met 'sjakosjen', dansende en zingende mensen in alle talen die onze wijk rijk is... De verscheidenheid in gekke schoonheid was veel te groot om in dit korte stukje op te noemen. Maar het was mooi! De meest waanzinnige stoet der liefde en plezier trok weer eens door de straten van de Brugse Poort. Ons 'Lievenheerke' zal het geweten hebben.

Tekst: Koen V.

Foto's: Karen en Markass

BOMMEN, GRANATEN EN NOG VAN DAT

Helaas waren het slechts drie van de vier avonden dat ik ten volle kon genieten van het woord 'gratis'. Drie van de vier, want die vierde avond was ik 'gewettigd afwezig'. Pech was dat... Genieten, want dat was wat het Festival De Theaterbom voor mij betekende. Een gratis aanbod van zoveel kunstige vormen dat mijn maag er kon van oprispen, maar dan wel in goede zin. Het was voluit genieten van die artistieke vrijheid die werd getoond in vele kleine villa's van de wijk Brugse Poort. Voor de aandachtige lezer van het kleurrijke programmaboekje was het een beetje te veel om het allemaal te bevatten, om het hooi op je vork te nemen dat je 'aankon'. Want iedere avond was slechts zo lang en niet langer. Het werd een uitkijken van hoeveel boter er op de boterham kon worden uitgesmeerd tot die er van afliep. Iedere avond twee tot drie vertoningen bijwonen. Dat was de max. Het mocht, het kon, maar soms was het even rennen tussen het einde van een vertoning en het begin van een volgende. Dan werd er al eens wat commentaar gemist. Maar ja, een applaus als afsluiter van alweer een kleine show was mooi meegenomen en een positief signaal van andermaal een succes. Hoopvol keek ik, luisterde ik, schreef ik mijn diepste gedachten neer over die onbekende en soms illustere kunstenaars die hun gevoelens in krachtige woorden naar voren brachten, aan een luistergraag publiek. Ik maakte ook de volledige stilte mee van een ganse reeks gezellige hoekjes van De Brugse Poort, waar plots gedachten loskwamen, waar acteurstalent werd tentoongespreid over een paar luttele vierkante meter, waar de immense kracht van muziek de vele oren bekoorde. Want even zoveel kleine shows waren zo verschillend en toch zo geestvullend. Zoveel drong door tot ieder deel van ons lichaam, onze ziel. Kunst met een grote K, kunst met een kleine k, maar allemaal kunst om kort of langer van te genieten, was het festival. Het Festival De Theaterbom bracht heel wat mensen op weg, te voet of per fiets, 'naar iets', naar een zekere bekoring, naar een vertoning met hoopvolle verwachting dat het goed zou zijn. En wanneer ik alweer even mijn rug uitstrek, opsta van een zitje, kijk ik rond naar de gezichten van de aanwezigen, vraag ik mij even af, waar heb ik die of die reeds gezien of opgemerkt... maar herken slechts kunstminnende mensen, mensen onderweg naar nog minder of meer van dat? Het plezante van de locaties die mij van woonkamers, zelfs zolderkamer, bergruimte of garage lieten genieten. Voor sommigen ook een opsporen van een of andere straat en uitkijken naar de bekende affiche en een uitnodigende openstaande voordeur. Plaatsen waar de gastheren hun gasten uitnodigden op een drankje en een snackje vóór de voorstelling aanving en even een kennismaking met de een of andere bekende. Het hoorde er allemaal bij, het was onderdeel van andermaal een vertoning. Voor sommige gastheren was het ook een versieren van zitjes want er kon nog altijd een bezoeker bij. Wat dan ook, de vertoningen begonnen heel stipt. En af en toe kon men genieten van een bisnummer. Wie biedt meer, vroeg ik mij af. Want dit moet dan iets heel unieks zijn voor deze buurt om velen te laten kennismaken met allerhande muziek, velerlei theater, een ruim aanbod aan diverse poëzie. Keuze was er genoeg. Alvast voor mij.

Tekst: Erik

Foto's: Katelijne en Sammy

Explosie van buurtverhalen: EEN THEATERBOM OM U TEGEN TE ZEGGEN

Voor theaterbom 6 werd het eiland Malem op de kaart gezet. Voor de eerste keer had de Theaterbom zich uitgebreid tot dit stukje Brugse Poort. Een goeie zet, zo bleek. Maar liefst 4 locaties waren er te bezoeken. Al was het voor de bezoekers niet altijd een even gemakkelijke klus om er te geraken. De bewoners deden hun uiterste best om de keuze voor hun huis in een toch wat afgelegen wijk onvergetelijk te maken voor de gasten. Qua favoriete locatie scoorden de gastvrije buurtbewoners maar liefst twee keer!

Op donderdag 13 mei nodigden Ronny en Peggy een 40-tal bezoekers uit om te proeven van 'Soldiers of Love', een hilarische try-out door Veerle Malschaert. Deze sympathieke bewoners van een huis op de Gijzelaarsweg – aan de Leie, in Malem – ontvingen ons in een superhuiselijke sfeer, in een gezellige, heerlijk geurende living. We werden onthaald alsof we bij jarenlange vrienden op bezoek gingen en we werden gesoigneerd als koningen. Gastvrijheid tot in de puntjes! Zalig! Om nooit te vergeten!

Maar wat meer was: A., de man van de madam van de wasserette op het Fonteyneplein, reageerde zo ongedwongen op vragen van Veerle, waardoor de voorstelling dat extraatje kreeg: een wervelwind vol humor gestimuleerd door echte Gentse spontaniteit. Zoiets kon enkel gebeuren in het unieke kader van de Bom.

U kent ze wel, de avonden bij De Vieze Gasten, 'Jamila Amadou nodigt uit'. Speciaal voor deze Theaterbom was Jamila met haar huisdichter neergestreken in de woonkamer van Greta, in de Dapperheidsstraat, waar ze een avondvullend programma presenteerden, vol schitterende teksten en ritmische poëzie. Twee avonden lang – te beginnen op vrijdag 14 mei – palmden Jamila en Bobadas de living van de ons alom bekende buurtbewoonster in. Gastvrijheid tot in de puntjes op de i!

Greta slaagde er zelfs in om haar buurvrouw, die net thuiskwam en een frietje zou gaan eten met haar doch-

ters, te overtuigen een kijkje te komen nemen en kennis te maken met deze toch ongewone situatie: spektakel vol humor en bakje vol vreemden. In het begin onwennig, maar na een goede dosis humor en veel gelach, bij een drankje en een hapje, los en ontspannen terug naar huis. Vriend en onbekende kon genieten van de ongedwongen interactie tussen buurtbewoner en artiest. Zoiets werkt aanstekelijk.

Na afloop van de vrijdagavond kreeg een supergeëngageerde Greta een warm applaus. Door het succes werd de voorstelling op zaterdag herhaald, ook al moest de gastvrouw de dag erna al vroeg op reis vertrekken.

Naast Malem waren er nog tal van bijzondere plekken, al dan niet gesitueerd binnen de kern van het hele gebeuren. Eentje willen we u toch niet onthouden: een 'specialeke' en ook aan 'den overkant', voorbij de Rooigemlaan dus.

Bij Paul en Pino, uit de Wielewaalstraat, zetten de meiden van Poolse Vis al acht dagen op voorhand de living van hun gastheer op zijn kop. Het Nederlandse gezelschap bracht namelijk geen kant en klare voorstelling en wou tijdens deze editie puur vanuit de locatie experimenteren en materiaal verzamelen. En wat voor een materiaal! Hun decor en inspiratie werd een aquarium vol goudvissen. De vissen werden gemarteld en hond Pino was volledig uit zijn doen. Maar de gasten konden genieten van een bijzonder stuk theater, vol absurditeit en uit het leven gegrepen stukken scenario: "Af en toe gaat een vis dood. Dat geeft niet. Spoel hem maar gewoon door in het toilet. Geen probleem." Alles voor de kunst, zegt men dan. Ook al was de Picasso namaak en Daarbovenop ontving Paul iedereen met veel liefde, warmte en plezier, zodat niet alleen zijn artiestes zich er direct thuis konden voelen. En daarom verdienende hij een pluim en een benoeming tot tofste locatie.

Tekst: Nathalie

Foto's: Els en Chris

KENNISMAKING MET 'DE BOM'...

Het is eigenaardig, men kan zijn 'roots' niet verlooche-
nen. Ik ook niet. Alhoewel ik al ettelijke jaren weg ben
van de 'Brugse Puurte', ben ik er weer verzeild en voel
me er opnieuw thuis. Ik neem deel aan wat me interes-
sant lijkt, ik wil er gewoon deel van uitmaken.

Toen ik de eerste keer iets las over 'De Bom' dacht ik
meteen aan de VI-bom die in 1945 gevallen was in de
Meibloemstraat, maar het was niet daarop dat werd
gezinspeeld alhoewel dat ook een gebeurtenis was die
men niet licht vergeet.

Nee, 'De Bom' is dus helemaal iets anders en dat be-
sefte ik toen me zo'n programmaboekje in de hand
werd geduwd en ik met verwondering kennismakte
met de achtergrond (en de voorgrond) van wat 'De
Bom' eigenlijk was. De eerstvolgende vergadering er-
over was ik present en bood mijn diensten aan om
zoveel mogelijk van die voorstellingen bij te wonen,
er verslag over uit te brengen en eventueel ook wat
fotomateriaal.

Maar vooraleer tot die daad over te gaan, wou ik er
iets méér over weten. Hoe kwam dit tot stand, hoe
vond men de personen die zich (gratis) wilden inzetten
gedurende 4 dagen, hoe vond men dan de particulieren
die bereid waren hun woonst (en privacy) zomaar ter
beschikking te stellen om god weet wie te ontvangen.
Het is vooral een kwestie van kennissen te hebben,
mensen die andere mensen kennen en hen kunnen
overhalen om mee te doen. Een bewijs dus dat die
'Brugse Puurte' lééft, dat men oog en oor heeft voor
de betrachtingen iedereen erbij te betrekken...en dat
het ook lukt!

Ik weet nog niet hoe het idee van de bom is ontstaan,
maar achteraf gezien vind ik dat wel héél toepasselijk
en durf ik gerust zeggen dat 'De Bom' is uiteengespat
zoals een vuurpijl tijdens het vuurwerk in talloze kleine,
kleurige, lichtgevende bollen waarbij men onwillekeur-
ig "ohhh" roept! Wat een organisatie is het, wat een
inspanningen en inzet worden gevraagd. Geen wonder
dat het pas om de 2 jaar wordt ingericht, juist omdat
het zo groot is, omdat tal van moeilijkheden moeten
worden overwonnen, omdat mensen moeten worden
aangeschreven, ingelicht en voorgelicht en dat het ge-
heel moet worden bijgeschaafd. Men moet niet alleen
de locaties vinden, men moet ook een variëteit kunnen
voorschotelen zodat het publiek of geïnteresseerden
kunnen kiezen waar hun belangstelling naar uitgaat.

Begrijp je hoe groots dit eigenlijk is? Het idee alleen al
vind ik gewoon grandioos en de verwezenlijking moei-
lijk te evenaren! Alle lof aan de initiatiefnemers en de
mensen die zich hiervoor inzetten!

Er zijn niet alleen de talrijke artiesten die men moet
vinden en contacteren. Daarnaast is er het vastleggen
van de verschillende data waarop zij willen en zullen
optreden. Er is ook de vraag: "Waar gaan ze optre-
den?" Hier komt dan weer een bewijs dat de 'Brugse
Puurte' werkelijk leeft, dat er héél goede contacten zijn
en dat menigeen hier de kans ziet en aangrijpt om te
laten zien dat ze werkelijk 'in' zijn en het eens zijn met
de inspanningen die worden geleverd. Het "Waar?"
wordt dan opgelost door de spontane medewerking
van velen uit de buurt die hun huis (living, achterkoer,
tuin, of elke vrije ruimte) ter beschikking stellen aan de
optredende artiest en dit gedurende drie à vier dagen.
En dat er grote belangstelling was, heb ik zelf kunnen
meemaken want bij elke voorstelling die ik heb bijge-
woond, ging het van 'goede bezetting' tot 'bakje vol'.
Het applaus dat de artiesten kregen was superver-
diend want elkeen gaf zich 100%.

'De Bom' wordt dus een begrip in de Brugse Puurte,
een begrip van uiterste samenwerking tussen mensen
met ideeën en mensen die willen meewerken op een-
der welke manier om van dit gebeuren een festijn te
maken voor iedereen! Het vergt langzame en soms
moeilijke voorbereidingen om de vele contacten in een
korte periode samen te brengen. Vandaar dat het een
tweejaarlijkse inrichting is om alles tot in de puntjes
voor te bereiden.

Het sluitstuk was de Terug Tocht, de fameuze stoet,
de terugkeer naar de bron, de ommegang om iede-
een te laten zien dat de Brugse Puurte leeft, dat de
mensen zich niet opsluiten maar ervoor uitkomen dat
het buurtwerk interessant is, dat het buurtwerk er
daadwerkelijk toe bijdraagt om de verstandhouding en
overeenkomsten tussen mensen te bevorderen.

En nu??? Op naar de volgende 'Bom'!

Wie zin heeft, kan zich nu al opgeven als artiest, als
gastheer/vrouw of als medewerker om de volgende
uitgave van 'Festival De Theaterbom' nog groots te
maken!!!

Tekst: Roger

Foto's: Els en Anne

TERUG TOCHT 2010 VOLGENS DE SCHRIJVENDE BP-ER

Natuurlijk waren ook de schrijvers en fotograven present op de schoonste stoet van het land. De bedoeling:
alle toeschouwers aan het schrijven krijgen. Een selectie van wat we toen op die mooie zondagnamiddag
hebben verzameld vindt u hieronder terug.

Een ongecensureerde selectie van wat u ons bezorgde!

HIER IS MEER DAN ELDERS
VAAK
VAN ALLES WAT
VOOR MENSEN DIE ZICH NOG VERWONDEREN
EN DAAR VREUGDE IN SCHEPPEN
NIET VOOR WERELDVREEMDE THUISZITTERS
BANGE BLANKEN
CAFÉ VOETBALLERS

Het bruist hier!! (Else)

KOKEN OP WIELEN WAS HET
NIEUWE SPEELTJE VAN DE NAR.

COOLE INITIATIEVEN VOOR SEUGO, TONG EN
OUD EN ZELFS BABY'S. DOE ZO VOORT! BRENG
DE SEUGO CREATIVITEIT, UITVOEREN VAN
GROTE DROMEN EN TEAMSPIRIT. VERSTAAG DE
CRIMINALITEIT EN SLECHT INDIVIDUALISME!

Zwemmen in de macadam
Dansen in de netels
Vallen van de kelder
Feesten op mijn dak.

OP EEN ZONNIGE NAMIDDAG GING DE
STOET UT IN DE STAD. ALLEEN BLIVE
GEZICHTEN, LEUKE MUZIEK,
DANSENDE MENSEN TE ZIEN.
ZALIG OM ZO DE WEEK TE BEGINNEN.
CAROLINE

'T IS VRIE WIJS
'T IS MOOI
MIJN ZUS IS THUIS

't is weer maff en veel kleur
Brugse Poort leeft - leve de Brugse Poort

De Brugse Poort weet hoe ze een echt
buurtheest moeten bouwen (Sonia)

DE ZON SCHEEN EINDELIJK. EN TOEN WAS ER KLEUR OP STRAAT, GEEN BLAUW. MAAR KLEUR! (NADINE)

HIER IN DE BRUGSE PUURTE,
'T ES VRIE WIJS,
ALDAT VOLK, ZOVEEL NATIONALITEITEN,
ZOVEEL KLEUREN EN TALEN,
ALLEMAAL TUPE
'LANG LEVE DE AFTOCHT!
VEEL PLEZIER (JALLE)

DONKERE NACHT VERSMACHT
OPEN DEUREN
STERKE GEUREN
LENTEBLOESEMPRACHT

't Is vrie wijs om in de Brugse Puurte te weunen, want 't es ier een bende mee zotte! Alle toale, behalve betoale. Leute en plezier, mé al da gezwier. Olé, olé, 'k weun ier geere. (Jessica)

Hoe het was vergeten
Hoe het is als maar beter
Hoe het moet zijn. Zoals het is!

Moesten we nu ne keer lief zijn voor elkaar

EEN DAG NA DE BRUGSE NEDERLAAG
GING DE BRUGSE POORT STOET ZEER GESTAAG
ER KWAM IETS VOORBIJ, NOGAL WIEDES,
HET LEEK OP EEN VOEDSELPIRAMIDE(S)
GOED GEDAAN VAN HET WGC,
DIE ZIJN MEER DAN OK!

KAN EKIK ES VLEGEN IN UW VLEGMACHEN
EN EEN PRAATJE MAKEN?

MOESTEN WE NU NE KEER ALLEMAAL EEN
VIERKANTE METER MOZAIEK LEGGEN, DAN ZOU
'T PAADJE IN 'T PIERKESPAK DIRECT AF ZIJN.

KAN EKIK BIJ U EENS EEN THEETJE KOMEN DRINKEN? IK NEEM U DAN MEE NAAR MIJN TOVERPARADIJS.

De saccochemadammen moesten naar toilet. Ze
gaan ergens vragen om te mogen gaan,
was da toch geen serieverkrachter zeker... én tot
overmaat van ramp zit er ook in de fanfare een
'exhibitionist' (barbara)

MOESTEN WE NU NE KEER AL DIE SCHUUNE MENSEN EN GROEPEN VAN IN DIENE SCHUUNE
STOET IN NE FILM STEKEN.

Kan ekik nu mooi schrijven of niet. Schoon stoeteke

HOE HET WAS VERGETEN
HOE HET IS ALS MAAR BETER
HOE HET MOET ZIJN
ZOALS HET IS!

Toen kwam Carine in sportpakje aangehuppeld.
De kikkertjes sprongen in haar zog vrolijk mee.
Eentje werd verpletterd door de voedingsdriehoek
van het wijkgezondheidscentrum.
En we waren nog niet eens vertrokken.
En toch al brokken!

ZIEN WIJ DAT GOED? BLAUWE WOLKJES.
GROENESTREPEN. RODE STIPPEN. TIPPEN
TAPPENTOE. TAPTOE. MONDJESTOEEN
MONDJES OPEN. LOPEN SNELEN FIETSEN
METEEN BEL. FEEST. TAART. SLAGROOM...
TOEFJES. POEFJES, PIEFJES, PAFJES. DRAK-
EN, VOGELSEN GIRAFJES. BLIJ. STERRENNEN
HARTJES. LAARSJES STAPPEN. HET IS FEEST.

Te veel kronen! Het wordt onduidelijk
wie de lakens uitdeelt.
Maar wel schoon.
Pauwen, vleugels, staarten en
grote wielen. Weg zijn wij!

Ik droomde dat ik me liep in een prachtige bonte
stoet maar ik sta nu te kijken. (Tulp...)

Isolde en ik leven in de Brugse Poort.
Verbouwen is mijn hobby. Thailand mijn volgende
levensbestemming en Jacob het slachtoffer.
Codewoord: de blauwe sjaal

Er was eens een garnaal,
hij maakte nogal wat kabaal.

ALS DE ZONNESTRALEN DIE VOORBIJ DE
HUIZEN GLEDEN, MENSEN DIE STRALEND
BUITEN KWAMEN. ELKAAR GROETEN.
DAS HET DAGELIJKS VERHAAL VAN DE
KASTANJESTRAAT.

BRUGSE POORT WAAR BUFFALO'S THUIS ZIJN

De stoet liep voorbij
en er liep een kabouter achteraan.
Met hoeveel waren ze?
Vijf, zes, zeven-tien?
Ze liepen daar door de Kastanjelaan.
En toen kon iedereen de stoet zien.

Ik ben een tweeling. Neen!
Ik moet zeggen: wij zijn een tweeling.
Als ze ons vragen of dat leuk is,
moeten we het antwoord schuldig blijven,
want we weten niet hoe het is
om geen tweeling te zijn...
Zo is dat, maar neem ons niet kwalijk
dat we niet steeds hallo zeggen,
want we kennen niet alle
kennissen van elkaar...

Foto's Terug Tocht: Dirk, Marie, Katelijne, Karen, Wim, Anne, Pascale, Chris en Sam.

POTLOODJES SCHERPEN

Duizendpoot Jonas gaf de voltallige klas van drie een snelcursus in het technisch bijeenknutselen van een potlood. Gegrinnik, gefrunnik... De 'Schuunschgreivers': dat is een groep die over alles en nog wat schrijft en dat willen zij geweten hebben. De Terug Tocht zou een ideaal moment worden om dat te tonen in alvast veel 'woorden', maar ook anders daadwerkelijk te demonstrenen. Het potlood werd in de kijker gezet. En hoe!

"Kom je helpen?", vroeg Eline. "Waarom niet", antwoordde ik. Een eerste vraag was: "Hoe maken wij een kegel?", want dat potlood zelf bleek niet echt problematisch te zijn. Goeie hemel, daar moest even over worden nagedacht. Ik voelde mij een echte leek naast een technisch tekenaar, ingenieur of zo. Er werd door Jonas getest en gezocht naar de juiste maten. Over cijfers moet men mij niet spreken. Er werd geoefend met het niet zo buigzame karton...

En in de praktijk werd dan wat later een ganse rol plakband verbruikt. Het grote potlood werd op een lengte van een paar meter geknipt. "Scherp geslepen, ruim twee meter", dacht ik. Of dat alles was? Neen. Wij keken naar het potlood en wisten al direct: dit wordt meer werk, dit wordt echt afwerken!

Het was een stil trio dat in een hoekje de potloden klaarstoomde. Er was vooreerst een groot potlood, de schoolmeester... en dan enkele kleintjes voor de leerlingen. Eline en Nathalie maakten prachtige 'kleintjes'. Mooie potloodjes, zeer zeker. Tussendoor werd er ook een beetje geschertst: "Laten we zeker het gometje niet vergeten, want dat moet er sowieso aan zitten." of

"Erik, lukt het?", terwijl ik bezig was een luikje te fabriceren in het potlood. Je moet wel weten dat ikzelf niet die 'handige Harry' ben. Inbegrepen moest ook een basis en plafond in het potlood zelf komen: een plaatsje om de commentaarbriefjes op te bergen tijdens onze Terug Tocht.

Eenmaal het gevaarte klaar was, en na goedkeuring, werden de inktpotten bovengehaald. Ach ja, verfpotten. Vijf kleuren werden bijeengezocht door Jonas. Vijf kleuren, want wij hadden een vijfzijdig potlood. Maar eerst was een korte pauze natuurlijk welkom. Een Augustijn was een goede opwarming bij onze arbeid. Het werd zeker een mooie selectie van potloden. Eline zorgde voor de juiste verfpot en iedere kant kreeg dan van mij een dikke laag kleur, terwijl ik het potlood vasthield aan het 'oor'. Daarmee bedoel ik het deurtje van het kleine kamertje voor de briefjes. Dat er al een kleurtje het andere overschreed, nam ik er maar bij. Het retoucheren werd dan een later karweitje voor Nathalie. Nu restten ons nog de scherpe potloodpunt en natuurlijk het gometje...

Of de toeschouwers het werk achter de schermen van dit symbool van iedere schrijver zullen opgemerkt hebben? Dat laat ik in het ongewisse. Maar zeker is dat iedereen kon bijdragen tot iets positiefs in de Brugse Poort. De parade Terug Tocht was onder andere een hoogtepunt waarvoor heel velen hun inzet brachten. De Schuunschgreivers waren er een petieterig onderdeel van, dat er ook mocht zijn.

Tekst: Erik

Foto's: Els en Freddy

Herinnering aan vervlogen tijden

AFSCHEID VAN OMA

De beelden als schilderijen geworden, de herinneringen aan pijnlijke wandelingen, vermoeide benen door het slenteren langs het kanaal, een spektakel van paarden en 'sjampetters'.

Als ik passeer langs die oude gendarmerie, denk ik terug aan de lange wandelingen naar ons omaatje, hoe lang we moesten stappen en hoe moe ik soms was. Dat is in mijn geheugen gegrift. Het leek wel de weg naar mijn dood. Is dat nu sentiment of is het nostalgie?

Wie kent nu niet de Groendreef, de kazerne van de rijks-wacht? Ik zie nog de ruiters op hun paarden. Het waren de gendarmen; nu de politie, het blauw op straat, de beschermende hand van het land.

De tegenstelling van die kleine mensen op die grote paarden blijft me bij. Als kleine jongen boezemde me dat angst in. Maar van wie moest ik bang zijn: van de paarden of van hen die ze bereden? Ik vond het echt indrukwekkend als ze uitreden en die grote poort uitmarcheerden.

De paarden gingen de benen strekken en wat ze achterlieten, werd het bewijs dat ze waren voorbijgereden. Iedereen kon het zien en ruiken, zelfs aanraken.

Goed gevoede paarden, prachtige beesten, die me angst inboezemden. Het waren dan ook grote dieren en ik was nog zo klein. Maar ik moet toegeven dat ze mooi blonken: hun rode, zwarte of bruine vacht was als een spiegel in een stralende zon. Het paardenzweet werd glanzend alsof een goud kleed hun rug bedekte. Alles leek gepolijst en opgeblonken alsof het een feestelijke bedoening was. En de gendarmen, zo trots in hun zadel, met een rechte rug, zaten als keizers op hun troon, zo verankerd in hun schommelend bewegen. Nu begrijp ik dat ze geoefende ruiters waren. Tja, ik zie ze nog komen en gaan...

Maar dat alles lijkt nu voorbij, in mijn gedachten wacht alleen nog oma. "We komen oma, we komen", roep ik ingetogen. Mijn oma was een prachtig mens. Een bezoekje aan haar was een zegen. Ik werd soms gedragen, omdat ik met pijn in de voeten niet verder kon.

Voorbijlopend aan de Groendreef zie ik fragmenten uit het vroegere leven opnieuw passeren, zoals de goed uitgedoste rijkswacht en hun goed verzorgde paarden. Van toen ik op weg was naar mijn oma in de Eeklostraat, het straatje met zijn – ondertussen gerenoveerde – arbeidershuisjes, die nog steeds een sfeer uitstralen van liefde voor de eenvoudige dingen des levens.

Ook oma wist wat die genegenheid was. Ze was streng, impulsief, maar zo ontzettend lief.

Tekst en foto: Freddy

Voorbij

Ik zie geen tranen, hoor geen droevige woorden. De wereld rond je gaat verder, zich van geen kwaad bewust. Mensen komen en gaan. Elke dag lijkt hetzelfde. Niemand weet wat er omgaat. Maar de stiltes die je laat, het uren staren in de verte verraaft een droefheid diep in je. Je klaagt niet, je lacht met een mop. Het zwijgen heb je geleerd. Niets

laten zien. Geen zwakte vertonen. Je gaat weg en komt dan terug. Elke dag diezelfde tred. Het leven gaat stilaan verder maar je gedachten staan stil. Dat ene moment kan je niet vergeten. Geen dag gaat voorbij dat je er niet aan denkt. Zacht kom ik naar je toe, vragend wat er is, echter zonder woorden. Ik hoop dat je m'n vraag verstaat. Je weet het wel, maar antwoord niet. Niemand mag je pijn kennen. Je kiest de stilte. Elke dag zie ik je lijden, waarom? Is de wonde dan zo diep? Tijd gaat voorbij. Ik wacht geduldig. Je blik verraaft je zijn. Je komt naar me toe, glimlacht en keert

om. Starend in het oneindige. Dan die dag, je komt niet meer. Ik speur de horizon af, luister naar de wind. Enkel jij weet waar je bent. Alleen trotseer je jouw wereld. Niemand om je heen. Enkel je droom kent je bestemming. De oneindigheid is voorbij. Je bent terug!!

"t Is voorbij"
Fluister je me toe.

Philippe

HUIZENBOUWERS...

Ze waren druk in de weer. Waar ik van spreek is de periode, voorjaar 2009. Het koppeltje was een houten huisje aan het bouwen. Ze gingen altijd maar over en weer om stukken hout, veel groter dan zijzelf, ter plaatse te sleuren en keken nauwkeurig of het wel paste. Ze waren erg kieskeurig, het moest natuurlijk bestand zijn tegen weer en wind én de winter. Als dat later bleek, konden ze het immers het volgende jaar weer gebruiken. Ik volgde de werken vanop afstand terwijl ik aan mijn tafel zat, vlak voor de grote schuifdeuren in glas van het terras. Tussen hen en mijn appartement lag slechts een groot grasveld. Er begon al wat mortel in hun huisje te komen en toen zag ik iemand, groot en fors, op een afstand naar hun drukke bezigheden loeren. Ze hadden hem nog niet gezien, maar stilletjes schoof hij wat dichterbij. Dat had hij beter niet gedaan want ze kregen hem in de gaten.

Ze waren duidelijk niet in hun sas met zijn bezoek en werkten onrustig verder. Om beurt gingen ze nu om hout en ze lieten hun bouwwerk niet meer alleen. Dat stoorde hem echter niet en hij kroop steeds maar nader zodat zij dat ook begonnen te doen om duidelijk te maken dat zijn komst hen niet zinde. Maar de geschiedenis zette zich verder en het kwam uiteindelijk tot een confrontatie. Hij was sterk en liet zich niet zomaar wegiagen maar uiteindelijk droop hij toch af. Hij kwam echter regelmatig terug, dagen aan een stuk en als ze er toevallig toch niet waren ging hij op het dak zitten om te kijken of hij geen opening kon vinden om binnen te dringen, maar hij leek geen succes te hebben.

Ja, dat was vorig jaar, maar ondanks de koude maand februari, zag ik het koppeltje soms komen kijken naar hun tijdelijk verblijf om te zien of het nog in goede staat was, en ja, die grote is er toch ook wel weer.

Straks legt het ekstervrouwtje eieren en moet het rustig kunnen broeden en die grote kraai, belust op eieren, schijnt niet van zin te zijn die wat rust te gunnen.

Tekst: Corrie

Foto: Katelijne

10

DE TIEN VERSCHILLEN

ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS EN TOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering tien: **water, water, de rest komt later.**

Facebook ha! Iedereen zit op Facebook. OK, nuance, bijna iedereen. Goed, ik zal nog meer nuanceren, veel mensen zitten op Facebook, excuseert mij voor de eerdere veralgemening. Op Facebook dus las ik vorige week bij een van mijn vrienden: 'R. doet van water, water, de rest komt later.' Geen enkel idee wat hij hiermee wilde zeggen, en ik heb het hem ook niet gevraagd. Dat doe je namelijk niet als je op Facebook zit. En eigenlijk vond ik dat ook niet belangrijk. Ik bedoel maar, zo goed ken ik die vriend nu ook wel weer niet. Soit, allemaal details, alleen maar om te zeggen dat ik dat bijzonder mooi vond gezegd.

Dat en het feit dat er nog een 'tien-verschillen' stukje moest worden geschreven voor de Kommeere die u nu op dit eigenste moment in uw handen hebt, gaf mij de ijdele moed te pretenderen iets te kunnen vertellen over de 10 verschillen tussen water dat op flessen is getrokken en water dat uit de kraan komt.

Op weg naar huis fietsend zag ik dit artikel al geschreven, veel losse flarden maar echt goei ideeën en zelfs een paar goei zinnen. Tot mijn buurman van een paar huizen verder mij voor mijn garagepoort tegenhoudt met de vraag 'of ik soms geen sjaal wil kopen?' 'Huh, water?' 'Neen, een sjaal. Voor de kinderen.' Wacht, een sjaal? Voor de kinderen? Ik zit helemaal in mijn waterbubbel, heb geen idéé waar hij het, in zijn geval, Allah's naam, over heeft. 'Een sjaal kopen, voor 5 euro, voor de kinderen uit Pakistan. Een mooie sjaal', lacht hij. Voor ik ook maar iets kan verzinnen om dit aanbod vriendelijk maar vastberaden af te slaan wordt hij op zijn beurt door zijn buurman van een paar huizen verder geroepen. 'Waarom zijn zoon zijn zoon op zijn neus heeft geslagen, een jongetje van amper 5 jaar?'

O-kay, vergeet die sjaal. Mijn buurman en zijn buurman hebben duidelijk een en ander te bespreken en ik duik wijselijk mijn garagepoort onder. Water, water, de rest komt later. Weg zijn al mijn ideeën en prachtige zinnen. Uit elkaar gespat gelijk een waterballon. Merci buurman en buurman van mijn buurman voor dit onverwachte maar spetterende intermezzo. Maar we gingen het over water hebben.

Eerst kraantjeswater, dat is het makkelijkste. Je draait de kraan open, en hupla, daar is water. H₂O. Niet gratis en voor niets, dat is waar. Maar lekker en fris. Op elk moment van de dag. Wassen, plassen, koken, drinken ... alles kan je met kraantjeswater doen. En je hoeft ook niet te kiezen, er is maar één water en het komt gewoon wonderbaarlijk uit de kraan, alsof het niets is. Kraantjeswater is trouwens één van de door ons geconsumeerde vchten dat het meest gecontroleerd en geanalyseerd wordt. Het zal je als watermaatschappij maar gebeuren slécht water door de kraan te sturen! Not done.

Flessenwater dan. Minder makkelijk. 1001 merken. Ronkende, gerenommeerde merken tegenover 't water uit den Aldi. Het ene water helpt je vermageren, het andere water is goed voor de baby. Een zuiveringskuur, herbronnen. Bron ci, bron la ... en smaken verschillen. Rode flessen, blauwe flessen, zelfs groene. Flessen met een kreukelzone of met een ronde vorm. Liters, halve liters. Kleine, grote, schone, glas en plastic, commerce dus. Een marketing farce. Bovendien, met water uit flessen is het altijd een gesleur. 6 flessen water van anderhalve liter? Dat wéégt! En de afvalberg al eens goed bekeken ook? Juist, die wordt er ook niet kleiner op. Kleurrijker, absoluut, met al die flashy flessen. En de parken kleuren ook bijzonder schoon met al dat achtergelaten plastic. Ook dat is not done!

Zie je? Is het niet gewoon simpeler uw kraan open te draaien en uw dorst te laven aan dat zalige vocht? En ge vindt zeker ergens wel een lege fles om op te vullen, dan kunt ge uw kraantjeswater meenemen ... kwestie van u overal thuis te voelen.

Wat er mij doet aan denken dat ik morgen niet mag vergeten de hoofdkraan dicht te draaien, de mannen van 't water komen aan de waterleiding werken hier in 't straat.

Els Eeckhout

Op stap in de Brugse Poort

De kotee van de Rooigem

De 'verborgenheden des volks' van de Brugse Puurte. Daar zijn wij op zoek naar gegaan en we hebben er toch enkele gevonden in een kleine kotee. Buiten die verborgenheden waarover Eugène Sue het heeft, waren wij echter dwalende in een klein pakket straten om er de rariteiten, de eigenaardige trekjes, de scheve toestanden te ontdekken.

Het was een prima wandeling maar de weerman kon beter zijn best hebben gedaan. Niet dat wij onze paraplu echt nodig hadden. Het was toch een beetje een druilerige zondagmorgen maar dat merk je niet zwartwit.

Een gaaf blanco blad, een man met paraplu en stylo, een tweede man met tas volgeladen met camera's. Onderweg. Een stukje uitgeprinte Brugse Poort in onze handen gedrukt als ons omliggende doel. Het wordt het gebied van Rooigem en ook wel 'parochie Sint Theresia' genoemd: aan de beurt voor een ontdekkingsstocht.

Wij betreden het voetgangerspad dat de verbinding maakt van Rooigemlaan met de Bellefleurstraat. Maar er is praktisch geen verkeer. Een gewone straat met een rechterkant vol gerestaureerde sociale woningen. Aan de linkerkant valt ons een verbodsteken op aan een private woning. Het is er verboden te plassen. Een waarschuwing. De stilte van een zondagmorgen. Behalve die

een enkele voorbijganger die zijn troeteldier aan de lijn houdt onderweg voor zijn plasje of een grotere boodschap.

Wij steken over naar de Peerstraat. Ruim als straat, maar aan vernieuwing toe voor een meer geluidloos wegdek. In de buurt van een verzameling autoboxen duw ik het hek van één van die voortuintjes open. Op de achtergrond, waarschijnlijk

de keuken, van de woning zie ik iemand bezig. Wij laten ons een beetje opmerken. Een jonge dame komt – voordat ik de kans heb om de bel te laten luiden – aan de deur. Nieuwsgierig. "Nee, wij zijn geen Mormonen noch Getuigen". "Ja, dat merkte ik reeds" zegt de dame. "Mogen we een paar vraagjes stellen?" "Natuurlijk. Of ik hier graag woon? Het antwoord is ja.. Alleszins is er altijd veel beweging, met die autoboxen als... buur en anders is het hier heel rustig."

Even verder slaan wij de hoek om voor een straat die Perzikstraat heet... maar in een goed dialect mag het 'peesestroate' zijn. Wij spelen kort op de bal en een man die iets inlaadt in zijn geparkeerde wagen, vraag ik op de man af: "Woon je hier graag?" De man lijkt niet verbaasd, maar toch vertellen wij hem dat we 'aan het wandelen zijn' op onderzoek in de buurt. De Kommeere? Ja, dat kennen wij.

"Als je rond de veertig jaar hier

woont, is daar een goede reden voor, vertelt de man. Kijk, er is altijd wel iets te doen en een 'nieuwjaarsreceptie' brengt ons hier zeker en vast samen als burens. Wij mogen niet klagen over de activiteiten die wij hier hebben. Als je meer wil weten, bel je even bij onze overbuur? Die weet er alles van!!!" 't Is maar een weetje, maar de 'persienne' van de overbuur is helaas nog naar beneden. Het is ten slotte toch zondag... Terwijl een jonge buur thuiskomt, introduceert de man ons. De fotograaf Dirk luistert, kijkt en fotografeert.

Even verder is er een nieuwe straatnaam... Nekkerputstraat. Onze fotograaf merkt het nummer 295 op, waar een mooi en heel kleurrijk

'Carmel' kapelleke ooit op de voor-gevel werd geplaatst, temidden van het naar alle kanten groeiende groen op deze muur.

Links de Noormanstraat in, volledig vernieuwd, met voorgevels die een beetje op zijn Amerikaans zijn. Het is een mooie straat geworden met leuke gevels.

Een passant vertelt ons wat meer over de Isegrimstraat, het verlengde van Noormanstraat, waar men het einde van de werken nog niet ziet. Er zijn daar 'technische' problemen gerezen. Wij luisteren en het verbaast ons niet echt en we zien dat er hier en daar toch heel wat gebeurt.

Wat later vinden we de Herman Michielsensstraat. Het bord ligt neer

op de hoek van wat allestegoarettuue de ganse vroegere wijk 'Blokken' betreft. Wij gaan op verkenning, moeten ons een beetje recht houden want het is er nogal glad. De achterkant van het Nobelplein en andere verdwenen straatjes. Bergen grond, maar toch zichtbare nieuwe aanleg die al wijst op nieuwigheden waarvan wij niet direct zien wat het allemaal wordt. Ook nog een pak nieuwe woningen gepland in een nabije toekomst. Wij zijn op de grens gekomen en de groene long van de Brugse Poort: de Bourgoyen. De grens, en voor ons halfweg. Terug naar de Nekkerputstraat.

Het verbaast ons dat er heel wat activiteit te vinden is in de paar straten die wij wandelen. Zoals het nummer 178 van de Nekkerputstraat waar Ram ons te woord staat. Er is een schrijnwerkerij gevestigd.

Verrassend is evenwel een kasteeltje dat het nummer 176 draagt en ernaast is gelegen. Een mooie, met bomen afgeboorde, oprit leidt naar een prachtig torengedouw. Het kasteeltje schijnt van een circusbaron te zijn geweest. Ram vertelt ons dat wij het even moeten opzoeken in de heemkundige dienst, want ooit was er een circus in de buurt.

Even verder op de eerstvolgende hoek van deze straat zien wij de antennes van de locale radio Topradio. Er zit ook muziek in Rooigem!

Wij slaan even later een rechtse zijstraat of de Papiermolenstraat in... Langsheen tuintjes en zomeer komen wij terecht aan het terrein van VK Sparta Gent. Voetbal is ook in dit stukje van de Brugse Poort aanwezig.

Wij zijn hier beland aan de rand van het Bourgoyen maar er is geen echte doorsteek naar een nieuw wijkgedeelte dat even achter de zwemkom Rooigem is gelegen. Die straten met klinkende namen als Bernadotte en Gandhi nemen wij er eens bovenop bij een volgende wandeling doorheen onze buurt. Het is genoeg geweest voor vandaag.

Fotograaf Dirk en Schuunschgreiver Erik noemen het een geslaagde wandeling.

Tekst: Erik

Foto's: Dirk

Op verkenning naar het witte eiland: Malem!

Op een ziltige, ijzige en eerder niet zo'n mooie winterdag zwermden een aantal 'Fixatievers' en 'Schuunschgreivers' uit, de ene met zijn luisterende oren en de andere met zijn allesziende ogen. En zo gingen Mark van Fixatief en Greta van de Schuunschgreivers op stap in de wijk Brugse Poort – Malem.

We startten in de Dapperheidstraat en gingen spontaan bij mijn burens aanbellen. Van deze fijne ontmoeting krijgt u

een sfeerbeeld, slechts een fragment van een ontdekking op het witte eiland, dat zoveel te bieden heeft.

Met open armen ontvangt de mama ons, samen met 2 van haar kinderen. Het is een voorname familie, ze zijn nieuwsgierig naar wat hier in de buurt gebeurt en ze participeren graag in buurtinitiatieven zoals Malem Feest of het jaarlijks terugkerende feest in de Groene Vallei. De familie woont

ondertussen al 6 jaar hier - in Malem - en ze wonen er graag.

Een van de dochters is Malyun, nu 19 jaar, die haar moeder Leyla zo goed mogelijk helpt bij het huishouden. Alles loopt er vlotjes. Ze studeert voor hulpkok, dus niet alleen de Somalische keuken, maar ook de Westerse keuken krijgen haar aandacht. Toch koken moeder en dochter het liefst hun eigen (rijst)gerechten uit Somalië.

En dan is er een van de jongens: die speelt in een voetbalclub te Destelbergen, bij de juniors. Hij is een krak in het voetballen, een veelbelovend talent voor de toekomst.

De kinderen zijn allen schoolgaand en spelen graag op straat tijdens de vakanties. In het verleden zijn er perikelen geweest met andere burens, die hen het leven lastig hebben gemaakt, maar uiteindelijk is er door geduld en dialoog een betere leefomgeving geschept. Het hoeft allemaal niet zo moeilijk te zijn: als men met elkaar minzaam omgaat en als er in de straat ruimte voor samenspel kan zijn, dan is er menig jolijt met en tussen de opgroeiende koters!

Tekst: Greta

Foto: Markass

Wie wil proeven van de Somalische keuken via een doorlopend buffet en wie wil kennismaken met een hennatatoeage, kan terecht in het intercultureel centrum De Centrale. Want op vrijdag 2 juli 2010 is er een Somalische culturele avond vanaf 19u., met de Somalische muziekgroep Aar Maanta, met de folkloristische dansgroep Kacaan en een zomerse party met DJ Ramo! Allen daarheen!

Meer informatie op www.decentrale.be of op het nummer 09 265 98 28. De inkom bedraagt 15 €, buffet inbegrepen.

't Es nie lieluk t'es schuunu

Du Brugsu Puurtu

Genschu Alpu en Ietu plekk, Du Blokk, Brugsu Puurtu, Planeet Ordu.

Ghentish Alps and Hot spot, The Blocks, Bruges Gate, Planet Earth.

Alles behalve Kunst:

<http://www.alienonthenet.freehosting.net>

<http://www.pef.tvheaven.com>

<http://www.planetearf.9f.com>

b.v.b.a blazozen optiek

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u

zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

Meibloem zaal De Graeve

Iedere maandagmiddag, gedurende 10 maanden per jaar, komen mensen samen om hun hobby; naaien, breien, haken, borduren, graveren in glas, in elkaars gezelschap uit te oefenen. Het zijn veel vrouwen samen en één man, de witte raaf, als borduurder. Op het einde van twee lange tafels zitten de kaartspelers. Het gepraat onder elkaar met de goede of minder goede verhalen maakt een bezoek aan de psychiater misschien wel overbodig. Deze mensen zouden daar niet kunnen samenkomen zonder de hulp en aanwezigheid van de vele vrijwilligers. Zij komen, telkens er iets te doen is in de zaal, zoals de koffietafel één zondag per maand, met taart en koffie en muziek om te dansen. Één maal per maand op dinsdagnamiddag; gezelschapspelen (sjoelen – pietjesbak en kaarten).

Ook de toneelgroep 'Kruk en Kroakamandel' komt daar optreden en één maal per jaar is er ook de uitreiking van 'De Kastaar'. Samen zijn dit een pak dagen en uren werk voor deze vrijwilligers. Met dit artikel in Ons Kommeere wil ik hen dan ook figuurlijk in de bloemetjes zetten.

Tekst: Corrie

Foto: Sammy

FAVORIET PLEKJE

DE WACHTZAAL

Het minst gegeerde voor het sterfelijk wezen mens is de toestand van het wachten. En dan denk ik in de eerste plaats aan de wachtzaal. Het wachten op hulp voor een tijdelijke of wat langere mindere gezondheidstoestand waar men heil voor zoekt. Een plaats is het ook die men wil vermijden, en uiteindelijk kom je er wel eens op bezoek, of zelfs meerdere keren doorheen een leven als patiënt. Terwijl het even een ontmoetingsplaats wordt van soortgenoten die dan ook berusten in het feit dat er altijd wel iemand vóór u aan de beurt is. De wachtzaal? Niet direct de ideale plaats voor velen onder ons. Wat wil je? De waarheid is: niemand wil er echt zijn tijd verslijten of er zijn. Maar ergens maakt het een groot verschil als die ruimte een beetje opgefleurd is, er wat kleur insteekt,

en wanneer je rondom je kijkt er vriendelijk personeel is dat even naar je knikt, aandacht heeft voor je. Het Wijkgezondheidscentrum Brugse Poort heeft alles om een perfecte service aan te bieden aan zijn 'cliënten' en dat in heel 'cleane' ruimtes! In de eerste plaats begint alles toch wel in die ruime en prettig ingerichte wachtzaal. Maar ieder wil er toch zo vlug als mogelijk aan voorbij gaan en zijn zitje laten aan een volgende!

Tekst: Erik
Foto: Paul

Zoek de zeven verschillen

Foto: Dirk

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

RODDELS OFTEWEL

DE VUILBAK - RESTANTEN/FRAGMENTEN VAN EEN VIERDAAGSE BOM

samengesteld door KV en NDV, die zich fantastisch goed hebben geamuseerd met de Wist je datjes en de Hitsige roddels in de Bomgazet

Op locatie gezien en gehoord van een vrouw. Er waren twee vissen.... en een natte dame. En het was serieus, zei ze heel oprecht.

Frank G. is tijdens het optreden van Pablo & Co plots verliefd geworden op de zangeres van de groep. “Wat een mooi meisje”, zei hij, “En wat een mooie kont!”

De badkuip bij Marc H. in de Noordstraat heeft het geweten toen hij er de meisjes al glijdend met klei en verf besmeurde tot kunst in het stuk van Paul S. Bij de fotosessie nam hij een bocht en werd hij even afgevoerd. Gelukkig hield Paul de boot in de juiste vaart, en de meisjes swingden in het zinken bad. Marc heeft het einde van de voorstelling gehaald en het was mooi.

De dag voor O. L. H. Hemelvaart zou een klant bij de Vieze Gasten PK, het mooie barmeisje ter hemel gedragen hebben. Zoiets gebeurt niet vaak, maar met de Bom kan je al tegen een luchtig stootje.

CH schuimt de voorstellingen af om ‘s nachts Bij De Vieze Gasten te eindigen. Hij toont me twee notaboekjes. Eentje van de dag met een foto van zijn zoontje Django die pas één jaar werd en poseert bij een lege Jupilerbak en een nachtnotaboekje dat volgeschreven staat met wat hij beleefde. En hij leest me voor: “Gent, ik heb uw kasseien geproefd en ge zit in mijn herte.” En dan begint hij een Gentse rap, die hij even voordien in dat boekje schreef, voor te lezen aan een tempo dat ik niet meer kan volgen. Ik zou zeggen, een Schuunschgreiver in spe.

De tentakels van de flamingo. Eveline stak haar hoofd in de oven en toen Inge haar eruit wou redden, stootte ze haar hoofd tegen de rand. Een pijnlijke zaak die niet in het scenario stond.

De dode vis van B. zwemt ondertussen gereïncarneerd rond in de Brugse vaart en bereidt zich in stilte voor op een verrassingact tijdens de Terugtocht.

Op locatie maakte JB kennis met een Braziliaanse madam. Hij vond ze wel een heel knap ding, maar naar ‘t schijnt zou ze een vriendje hebben. Op zich geen bezwaar, ware het niet dat ze enkel interesse had in de muziek.

‘k Heb van horen zeggen dat KV en NDV elkaar leerden kennen bij het verspreiden van gazetjes, en dat zij niet de enigen zijn.

De ijsman is gesignaleerd geweest bij Safi Safi. Hij was gaan eten en net tijdens het optreden van Steven Mahieu, wandelde hij met zijn vriendin naar buiten. Hij zag eruit als een artiest, met zijn hoedje en in een gestreept jasje. Het spijtige is dat hij nu bijna geen ijs verkoopt. Wat wilt ge? Met dit koude novemberweer. Maar daarmee kon hij wel heel de avond op de Bom rondlopen.

Tussen haakjes, op de voorstelling van N. Mannens en T. De Roeck zat FC niet op hetzelfde moment op de vertoning als zijn vriendin. Zou er een haar in de boter zitten? Awel, ‘k geloof het nie, maar ze hadden geen babysit gevonden. Naar ‘t schijnt heeft Zura Zaj ambities om naar Brazilië te gaan? En weet ge hoe dat komt? Er waren twee Brazilianen op hun 3e optreden van gisteravond, die nadien heel enthousiast naar het trio toe liepen met de vraag om een CD te kopen. Dat was natuurlijk niet mogelijk. De groep bestaat amper 6 maanden, ze hebben nog geen CD en het was hun première. Zura Zaj speelde de eerste keer voor een publiek en het was direct in de sjakosj.

Ten huize Koen wordt alles - tot de seks toe – georganiseerd. In chaos, dixit Koen.

Een ons bekende EL stukte donderdagnacht toe bij de Vieze Gasten in een vree sjiek kostuum. Naar ‘t schijnt, kwam hij van een communiefeest.

The Hip Hypers – of waren het hiphoppers? – hadden tot hun grote verbazing in de Kaarderij geen mi-

cro's en moesten het akoestisch doen. Maar omdat hun stem ver draagt, brachten ze het tot een goed einde.

Good Time Charly had donderdag te lang aan de bar gezeten Bij De Vieze Gasten zodat hij toch wel wat last had van de bibber de avond nadien.

F. kon vrijdag niet te lang werken, want hij moest de dag erna de wc's komen schoonmaken.

MC uit de S.-straat vroeg om plasticen bekertjes omdat ze haar kristallen glazen niet wou laten sneuvelen bij de voorstelling.

S. is getagd in een pitabar in de Brugse Poort met een donkere zonnebril en een lange zwarte regenjas, volgens Bobadas. Wist je trouwens dat Bobadas een oud Spaans woord is en ‘waanzin’ of ‘onzin’ betekent. N. hoorde waaien dat die mannen van ‘t stad altijd komen als het werk al gedaan is.

“I’m yours now”, dacht N. toen ze SB voor de eerste keer zag, helemaal in de wolken van zijn hemelse stem.

Pino weet hoe laat het is nu hij ook in De Morgen staat. Niet veel later konden we al spreken van een BH.

Wist je dat er een Assepoester seksuurtje bestaat? Dat wil zeggen: na 02u geen seks meer. Dus ge moet dan wat vroeger naar huis gaan. Allez, ‘t is van horen zeggen, hé.

“Ik wou da’k een vrouw was, een lesbische dan”, dacht JB toen een madam het rokske van J. moest fatsoeneren en een beetje daarna E. een tik op het gat gaf, met de woorden: “hey poepke”.

‘k Peis dat Fredje safe is, volledig gekleed in fluo en met een fluo petje op.

G. zijn autoradio marcheert niet meer, hij gaat een lijntje leggen tot buiten.

“Ik liep doar en den box viel, moar ‘k heb niets gedaan.” volgens FC.

“Geflitst ... en ‘k zie nog altijd groene blokskes”, zei N. toen S. met zijn fototoestel voor haar gezicht opdook op de laatste avond van de Theaterbom.

“Iedereen kwam doodmoe aan, maar na een goede pint kwamen we er weer door”, was de nuchtere vaststelling van E., na 4 dagen barwerk op de Bom.

Maar dat was nog niet alles: “We want Denis veur een ploetje on the dansvloer”, riep S. – nee, niet fotograaf S. – om half 6 ‘s morgens.

Wist ge dat de Buffalo's op zaterdag 15 mei gewonnen hebben met 0-3? K en J zijn om één uur nog vertrokken naar het Sint-Pietersplein om dat te vieren. De dag erna bleek dat toch niet gelukt te zijn. Ze wilden fit zijn voor de Terugtocht. Niemand zal ooit weten hoe ze er na zo'n supportersfeest zouden hebben uitgezien.

En dan nog iets: diezelfde dag moest de Propere Fanfare gaan optreden in Namen, waar van alles misliep en waar met moeite 10 man en een paardenkop op afkwam. Het opzet van een massaal dansende massa viel in het water. Waren die van de fanfare niet beter naar de Gantoise geweest om er te spelen, dan hadden ze misschien 0-4 gescoord.

Goed om weten

Vrijdag 14 mei was het verkiezing van de Ambassadeur van de Gentsche Leute in zaal Reinaert. De Gentsche Leute werd uitgereikt aan Jan Gorleer en Hubert Van Rietvelde, bekend van het Spelleke van 3 Kluite en het Café Chantant. Terecht gewonnen, zeiden ze daar.

Om uit te proberen: er bestaat een goede remedie tegen een kater, die bovendien de stoelgang bevordert. Neem vóór het uitgaan 5 eetlepels olijfolie in. Na een avondje doordrinken, gaat u nadien langs bij het frietkot, waar u ne grote pak besteld met goe veel mayonaise. Goed doorbakken frietjes, druipend van het vet. Gegarandeerd succes. Tussen haakjes, het frietkot op het Seghersplein is in het weekend open tot 03u 's nachts. Een goede tip voor een nachtje doorgaan! De redactie is wel niet verantwoordelijk voor de gevolgen.

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07

Bij' De Vieze Gasten

BINK VAN DE MAAND

Jeanine woont 60 jaar in de Brugse Poort.
Eerst in de oude blokken aan de
Brugsesteenweg tegen Mariakerke,
maar de laatste 46 jaar in de Slinke Molenstraat.
Ooit werkte ze als verkoopster in de Sarma,
daarna had ze een Tearoom in de Ferrerlaan.
Ze is moeder van een dochter en een zoon
en... ze is vrijgezel!

Foto: Sammy